

INGEZONDEN.

PROTEST.

Quandoque dormitat bonus Homerus; waarom dus ook onze redactie niet eens. Goed wakker is de redactie zeker niet geweest, toen zij het begin van het opstel van collega LANZ ongewijzigd heeft opgenomen.

Het *Tijdschrift* is geen politiek orgaan en daarom had de politieke aanhef van de „Oorlogsindrukken” er geen plaats in moeten vinden.

Wat collega LANZ denkt over de plaats, waar de verantwoordelijkheid voor den oorlog ligt, is zijn zaak; wat ik daaromtrent denk, is mijn zaak. Maar het is, naar het mij voorkomt, zaak der redactie te zorgen, dat noch hij, noch ik, noch wie ook gelegenheid krijgt in het *Tijdschrift* daarover apodictische beweringen te luchten, ja zelfs geen goed toegelichte.

Amsterdam, 8 Februari 1915.

H. TREUB.

Prof. TREUB ziet in de eenigszins duistere beeldspraak van prof. LANZ een plaatsbepaling van de oorlogsverantwoordelijkheid. Wij kunnen haar, ook na prof. TREUB's protest, niet anders opvatten, dan als een soort rhetorischen aanloop, die ons meer heeft getroffen als letterkundige puzzle, dan als een politieke uiting, waar iemand aanstoot aan moet nemen.

In den aanhef van dat stukje zou een nuchter, alledaagsch mensch waarschijnlijk eenvoudig en duidelijker geschreven hebben: „Toen de oorlog uitbrak”. Iemand met artistieke neigingen plaatst hier een ietwat gezwollen phrase; dat is een zuivere temperamentzaak!

Nu doet het ons oprecht leed, dat prof. TREUB zich daaraan heeft geërgerd, maar wij meenen toch, dat hij de zaak wel wat al te tragisch opvat. Wij zouden hier toch in allen ernst willen herinneren aan het: „Qui s'y frotte s'y pique!”

Redactie.

STEUN VOOR DE BELGISCHE COLLEGAE.

Het was mij niet bekend en kon mij, naar ik meen, niet bekend zijn, dat de afdeeling Meppel en omstreken reeds beproefd had de Belgische collegae te helpen door het verschaffen van arbeid. Nu wij dat weten, moet ons aller sympathie voor haar streven nog toenemen en zal zeker de oproep om steun, aan het slot van het stukje van collega LEYDESDORFF, te dieper indruk maken.

Maar, als ik het stukje goed begrepen heb, gaan mijn wenschen verder dan het doel, door de afdeeling beoogd. Daarin wordt gesproken van de behandeling van geïnterneerden en in vluchttoorden opgenomenen; mijn bedoeling was, dat, evenals in Engeland en Frankrijk, ook bij ons de Belgische geneeskundigen gedurende den oorlog al hun uitgeweken landgenooten zouden mogen behandelen, onverschillig waar zij zich bevinden. Er zijn steden in ons land, bijv. den Haag, waar eenigen hunner op deze wijze in staat gesteld zouden worden voor zich en hun gezin den kost te verdienen, en nu uit de mededeeling van collega LEYDESDORFF blijkt, dat formeele bezwaren uitoefening van praktijk door hen niet in den weg behoeven te staan, zou uitbreiding der arbeidsverschaffing in den door mij bedoelden zin misschien mogelijk wezen, wanneer daarom werd gevraagd.

Ik ben overtuigd, het gevoelen van zeer vele Nederlandsche geneeskundigen weer te geven, wanneer ik tot de afdeeling Meppel en omstreken het verzoek richt, haar beproefde krachten ook in deze richting te willen aanwenden. Zij zal ons daardoor ten zeerste aan zich verplichten!

den Haag, 8 Februari 1915.

C. DEKKER.